

nem verset formál, mert nem is akar mást, csak verset mondani akar. Verset akarni pedig aligha lehet a nyelv és a poétika néha játékos, néha referenciális, néha allegorikus alapítása nélkül. Aczél Géza az újra nem figyelő és éppen ezért újszerű poétikájának ereje éppen abban mutatkozik meg, hogy semmit semmi ellen nem játszik ki, se referenciát az allegória, se múltat a jelen, se szó szerintit a fikció, se modernséget és avantgárdot a posztmodern ellenében: verset ír, mert ez a legtöbb, amit szomorúságában még megtehet, hiszen jól tudja, József Attilát is tanúnak szólítva, hogy: „egész létünk úszik mint dinnyehéj / jó ez a versközelség s az élvezhető nyugalomnak talán odébb a vége még”.

A *(szakma)alkony* kötet versei réseken és szövegközökön át a „versközelség” versei és olvasójukat is versközelen tartják miközben a költővel együtt tudjuk, hogy „zörgeti fölöttünk leszakadt száraz ágait a meg-megbotló emlékezet”, és „a kövér varjak mint vastagon akadozó szénrajzok ránk járnak”. A kötet Kass János grafikáit közli a versek között, jelezve hogy Aczél Géza nem állt el a verset és a rajzot egybeíró kassáki avantgárd tradíciótól.

Bányai János

